

Audiència. L'oració del primer màrtir de l'Església, sant Esteve

Benet XVI parla del testimoni i de l'oració del primer màrtir de l'Església, sant Esteve, un dels set elegits per al servei de la caritat amb els necessitats.

05/06/2012

Estimats germans i germanes,

En les darreres catequesis hem vist com, en la pregària personal i

comunitària, la lectura i la meditació de la Sagrada Escriptura obren a l'escolta de Déu que ens parla i infonen llum per comprendre el present. Avui vull parlar del testimoni i de l'oració del primer màrtir de l'Església, sant Esteve, un dels set elegits per al servei de la caritat amb els necessitats. El moment del martiri, narrat pels Fets dels Apòstols, palesa, una vegada més, la fecunda relació entre la Paraula de Déu i la pregària.

Esteve és portat al tribunal, davant el Sanedrí, on se l'acusa d'haver declarat que «Jesús... destruirà aquest lloc, [el Temple], i canviarà les tradicions que ens va donar Moisès» (Ac 6, 14). Durant la vida pública, Jesús efectivament anuncià la destrucció del Temple de Jerusalem: «*Destruïu aquest santuari, i en tres dies l'aixecaré*» (Jn 2, 19). Nogensmenys, com anota l'evangelista sant Joan, «*ell es referia*

al santuari del seu cos. Per això, quan va ressuscitar d'entre els morts, els deixebles recordaren que havia dit això, i van creure en l'Escriptura i en la paraula de Jesús»(Jn 2, 21-22).

El discurs d'Esteve davant el tribunal, el més llarg dels Fets dels Apòstols, es desenvolupa precisament sobre aquesta profecia de Jesús, el qual és el nou temple, inaugura el nou culte i substitueix, amb l'ofrena que fa de si mateix en la creu, els sacrificis antics. Esteve vol demostrar que l'acusació que se li fa de canviar la Llei de Moisès és infundada i il·lustra la seva visió de la història de la salvació, de l'aliança entre Déu i l'home. Així, rellegeix tota la narració bíblica, itinerari contingut en la Sagrada Escriptura, per mostrar que condueix al «lloc» de la presència definitiva de Déu, que és Jesucrist, en particular la seva passió, mort i resurrecció. En aquesta perspectiva Esteve llegeix també el

fet que és deixeble de Jesús, seguint-lo fins al martiri. La meditació sobre la Sagrada Escriptura li permet d'aquesta manera comprendre la seva missió, la seva vida, el seu present. En això, el guia la llum de l'Esperit Sant, la seva relació íntima amb el Senyor, fins al punt que els membres del Sanedrí van veure el seu rostre «com el d'un àngel» (Ac 6, 15). Aquest signe d'assistència divina remet al rostre resplendent de Moisès quan va baixar la muntanya Sinaí després d'haver-se trobat amb Déu (cf. *Ex* 34, 29-35, *2 Co* 3, 7-8).

En el discurs, Esteve parteix de la crida d'Abraham, pelegrí cap a la terra indicada per Déu i que va tenir en possessió només a nivell de promesa; passa després a Josep, venut pels seus germans, però assistit i alliberat per Déu, per arribar a Moisès, que esdevé l'instrument de Déu per alliberar el seu poble, però també troba en diverses ocasions el

rebuig de la seva mateixa gent. En aquests esdeveniments narrats per la Sagrada Escripura, de la qual Esteve palesa que està en escolta religiosa, emergeix sempre Déu, que no es cansa de sortir a l'encontre de l'home tot i trobar sovint una oposició obstinada. I això en el passat, en el present i en el futur. Per tant, en tot l'Antic Testament ell veu la prefiguració de la vida de Jesús mateix, el Fill de Déu fet carn, que - com els antics Pares- afronta obstacles, rebuig, mort. Esteve es refereix després a Josuè, a David i Salomó, posats en relació amb la construcció del Temple de Jerusalem, i conclou amb les paraules del profeta Isaïes (66, 1-2): *«El cel és el meu tron, i la terra, l'escambell dels meus peus. Ho dic jo, el Senyor. Quina casa em podríeu edificar? A quin lloc podria residir? ¿No ho ha fet tot la meva mà?»* (Ac 7, 49-50). En la seva meditació sobre l'acció de Déu en la història de la salvació, evidenciant la

perenne temptació de rebutjar Déu i la seva acció, afirma que Jesús és el Just anunciat pels profetes; en ell Déu mateix es va fer present de manera única i definitiva: Jesús és el «lloc» del veritable culte. Esteve no nega la importància del Temple durant un temps, però subratlla que *«l'Altíssim no habita en cap edifici fet per mans d'home»* (Ac 7, 48). El nou veritable temple, en el qual Déu habita, és el seu Fill, que va assumir la carn humana, és la humanitat de Crist, el Ressuscitat que aplega els pobles i els uneix en el Sagrament del seu Cos i de la seva Sang. L'expressió sobre el temple «no construït per mans humanes» es troba també en la teologia de sant Pau i de la Carta als Hebreus: el cos de Jesús, que ell va assumir per oferir-se a si mateix com a víctima sacrificial per tal d'expiar els pecats, és el nou temple de Déu, el lloc de la presència del Déu viu; en ell Déu i l'home, Déu i el món estan realment en contacte: Jesús carrega

tot el pecat de la humanitat per portar-lo a l'amor de Déu i per «cremar-lo» en aquest amor.

Apropar-se a la creu, entrar en comunió amb Crist, vol dir entrar en aquesta transformació. I això és entrar en contacte amb Déu, entrar en el veritable temple.

La vida i el discurs d'Esteve sobtadament s'interrompen amb la lapidació, però precisament el martiri és la realització de la seva vida i del seu missatge: esdevé un amb Crist. Així la seva meditació sobre l'acció de Déu en la història, sobre la Paraula divina que en Jesús va trobar la seva plena realització, es transforma en una participació en la pregària mateixa de la creu. En efecte, abans de morir exclama: *«Jesús, Senyor rep la meua vida»* (Ac 7, 59), apropiant-se les paraules del Salm 31 (v. 6) i recalcant l'última expressió de Jesús al Calvari: *«Pare, confio el meu alè a les teves mans»* (Lc

23, 46), i, finalment, com Jesús, exclama amb tota la força davant aquells que l'estaven apedregant: *«Senyor, no els tinguis en compte aquest pecat»*(Ac 7, 60). Notem que, si d'una banda la pregària d'Esteve recull la de Jesús, el destinatari és diferent, perquè la invocació s'adreça al Senyor mateix, és a dir, a Jesús, a qui contempla glorificat a la dreta del Pare: «Veig el cel oberts i el Fill de l'home de peu a la dreta de Déu»(v. 56).

Estimats germans i germanes, el testimoniatge de sant Esteve ens ofereix algunes indicacions per a la nostra pregària i per a la nostra vida. Podem preguntar-nos: d'on va treure aquest primer màrtir cristià la fortalesa per afrontar els perseguïdors i arribar fins al do de si mateix? La resposta és senzilla: de la relació amb Déu, de la comunió amb Crist, de la meditació sobre la història de la salvació, de veure

l'acció de Déu, que en Jesucrist va arribar al cim. També la nostra pregària ha de nodrir-se de l'escolta de la Paraula de Déu, en la comunió amb Jesús i la seva Església.

Un segon element: sant Esteve veu anunciada, en la història de la relació d'amor entre Déu i l'home, la figura i la missió de Jesús. Ell -el Fill de Déu- és el temple «no construït amb mans humanes» en què la presència de Déu Pare s'ha fet tan propera que ha entrat en la nostra carn humana per menar-nos a Déu, per obrir-nos les portes del cel. La nostra pregària, per tant, ha de ser contemplació de Jesús a la dreta de Déu, de Jesús com a Senyor de la nostra existència diària, de la meua existència diària. En ell, sota el guiatge de l'Esperit Sant, també nosaltres podem adreçar-nos a Déu, prendre contacte real amb Déu, amb la confiança i l'abandó dels fills que s'adrecen a un Pare que els estima de manera infinita. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
loracio-del-primer-martir-de-lesglesia-
sant-esteve/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-loracio-del-primer-martir-de-lesglesia-sant-esteve/) (17/08/2025)